

Beszámoló - Olaszország

A tanuló neve: Illés Enikő

A tanuló osztályának megnevezése: 14.TUR

Az Erasmus+ programban megjelölt célország: Olaszország

Az Erasmus+ programban megjelölt város: Bardolino

Munkahely neve: Hotel Caesius Terme and Spa Resort.....

Munkahely címe: Via Peschiera, 3, 37011 Bardolino VR, Olaszország

Munkahely telefonszáma: +39 045 721 9100

Munkahelyen kapcsolattartó személy neve, telefonszáma: Filippo Lauria

2016. szeptember 19-én indultam neki öthónapos kalandomnak Olaszországba. Mivel három évvel ezelőtt már voltam egyszer Svédországban ugyanezzel a programmal, nem volt számomra meglepő a sok előkészület és felkészítés az utazásra. Az izgalom ugyanúgy dolgozott bennem, hiszen megint a nagy ismeretlennel álltam szemben, de azt hiszem, ez természetes.

Másik két magyar lánnyal utaztam, így a félelem is harmadolódott bennem, mert tudtam, bármi merül fel, azt meg fogjuk tudni oldani. Legalábbis az első hónapban, amíg a felkészítés tart. Szeptember 19-én meg is kezdődött az iskola, de előtte még körbevezettek a Residence Beatrix szállodában, ahol egy hónapot laktunk. Medence, korlátlan wi-fi elérhetőség, mosókonyha, játszótér és egy elképesztően szép kilátásra nyíló erkéllyel rendelkező szálláson kellett teljes életet élnünk. Azt kell mondanom, nem volt nehéz feladat.

Az iskola negyed óra gyaloglásra volt, ami pont elegendő volt ahhoz, hogy felébredjünk, mire beérünk. Napi hat-hét óránk volt öt napon át és nap közepén volt egy óra sziesztánk. Minden nap volt olasz nyelvi felkészítés, illetve a szakács palántáknak főzés óra, a pincér tanoncoknak pedig felszolgálás.

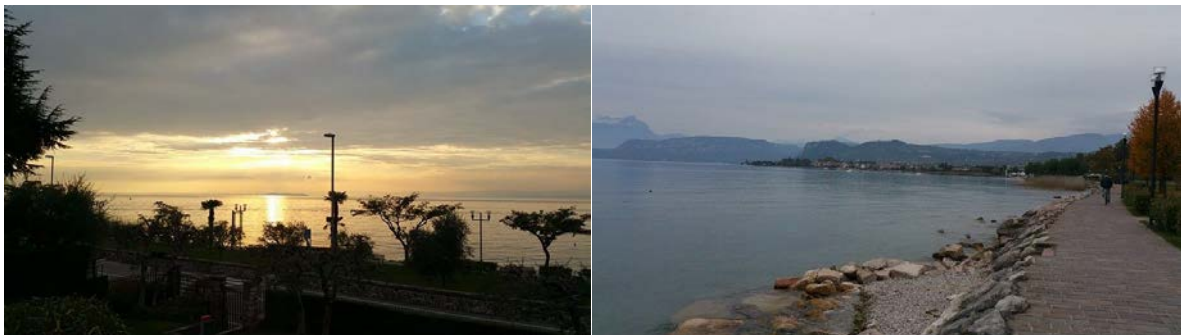

Legtöbbször azt ebédeltük a suliban, amit a szakácsok megfőztek és mi, pincérek felszolgáltunk. Volt még „buffet” óra is, amin megtárgyaltuk, hogy melyik nemzeti ételeket készítjük el az utolsó, búcsúzó napon. Mivel volt egy svéd, egy belga, egy angol, egy finn, három magyar (szerény személyemmel együtt) és két litván vendégdiák, nagyon sokféle ételt megkóstolhattunk. Minden szerdán kirándulós napot tartottunk, ami azt jelentette, hogy megnéztük Veronát, az Olaj Múzeumot, a Zenit Bormúzeumot, Velencét és egyéb helyi nevezetes helyszíneket.

Viszonylag sokfelé jártunk és rengeteg helyet megismerhettünk. Érdekes volt hozzászokni, hogy mi magyarok megértettük egymást, de a többiekkel angolul kellett beszélni. Persze azokkal, akik nyitottak voltak rá. Mondanom sem kell, hogy ebben a 9 fős társaságban is voltak renitensek: például a két litván leányzó, akik mindenkől ki akarták vonni magukat, és feltűnően mindenki tudtára adták, hogy semmi sem felel meg az igényeiknek.

Hamar le is zárult az első hónap, könnyes búcsút vettünk egymástól, mert mindenki kettesével lett beosztva egy munkahelyre. Én az egyik magyar lánnyal, Lénával voltam beosztva a Hotel Caesius-ba. Tízperces sétára volt a Beatrix Hoteltől, szóval nem kellett olyan messzire mennünk.

Október 15-én megérkeztünk és este már munkaruhában meg is kellett jelennünk. Délután kettőtől este hatig próbáltunk a csöpp kis lakásban elhelyezkedni a hatalmas bőröndjeinkkel. Ráadásul, nem egyedül laktunk ebben a lakásban, hanem egy olasz barista lánnyal. Kipakolni nem nagyon tudtunk, mert a 3 db mini szekrényben is csak az ő ruhái voltak. Az ágyunk szét volt törve. Ezt úgy kell elképzelni, hogy volt egy ágy, aminek a matrac része középen besüppedt, így csak háton lehetett aludni egy lyukban. Ehhez hozzá lehetett volna tolni egy plusz pótágyat, de el volt törve a lába, ezért Léna a földön aludt, és még így is ő járt jobban.

Elisanak a másik lánynak, egy akkora szobája volt egy hatalmas, kétszemélyes ágygal, mint az egész kinti rész konyhával, nappalival összevonva. Összesen egy darab üveg választott el a külvilágtól, ahol tíz méterre egy forgalmas autótút volt, így az alvás szinte lehetetlen volt. Nem csodálkozom, hiszen ez egy nyári laknak tervezett lakás volt, amelyet télre adtak ki három lánynak: összesen harminc négyzetmétert. Egy hónap elteltével sikerült szobát cserélnünk és kicsit jobbak lettek a viszonyok. Bár azt a problémát nem nagyon tudtuk megoldani, hogy mi általában reggel nyolcra jártunk dolgozni délig, majd vissza és este hattól tízig-tizenegyig bent kellett maradjunk. Elisa viszont délután háromkor végzett, később visszament és éjjel kettőkor jött haza. Mindenki felébresztette a másikat, ha munkába indult, hiszen az első hónapokban nekünk még délutáni alvásra is szükségünk volt a sok fáradtság miatt. A munka nem volt váratlan számunkra, inkább a fajtája. Felszolgálásra jelentkeztünk, mégis minden nap, Lénával karöltve, hét hatalmas tervet kellett felsöpörnünk és felmosnunk. Engem egyre gyakrabban osztottak be esténként felszolgálónak, Lénát pedig az első perctől kezdve a Büfében hagyták, hogy felügyelje az ételeket.

Végül már felszolgálhattam a vendégeknek, ismertem minden teremben az asztalok számát, legtöbbször már külön csoportokat kaptam. Reggelinél nem volt nagy feladatunk: az üres tányérokat, csészéket, poharakat el kellett venni a vendégek elől egy tálcán. Amikor éppen csak néhány vendég volt, akkor pohártakarítástól a plafonig mindent kitaláltak, hogy lefoglaljanak minket. Minden nap 11:45-kor volt ebéd, amire lementünk a személyzeti ebédlőbe, a többi munkatárs közé. Egyedül a szakácsok nem ettek velünk, nekik külön étkezőjük volt és mondani sem kell, hogy más ételeket is ettek, de rajtuk kívül a recepcióssokkal a takarítókkal, a szobalányokkal és mindenki mással együtt étkeztünk. A vacsora hat órától volt. Lényegében vacsorával kezdtük a munkaidőt. Az étkezések maximum harminc perig tarthattak.

A munkatársak nagyon kedvesek, türelmesek és megértőek voltak velünk, vagyis a női kollégák.

A férfiakkal adódtak összetűzéseim, leginkább az olasz virtus miatt. Elég erőteljesen a nők tudtára adták, hogy szimpatizálnak velük, illetve sokszor határokat átlépve nyilvánították ezt ki. A három menedzserrel, akik úgymond a főnökeink voltak (bár cseppet sem maradtak ebben a szerepben) is volt pár összetűzésem, mivel előszeretettel generáltak veszekedést, vagy éppen ordibáltak velünk. Sajnos ők nem tudták a magánéleti gondolataikat a munkán kívül hagyni, így ha valakinek rossz kedve volt, az igen hamar megmutatkozott, de ez nem okozott akkora akadályt nekem, mert nem vettem magamra. Ami viszont problémát jelentett számomra, az az angol nyelv volt. Az olaszok első pillanattól kezdve (nagyon ritka pillanatokot leszámítva) olaszul beszéltek hozzánk. Nem tudtak és nem is akartak angolul beszélni. Néhányunk esetében ez változott, de nagy átlagban elmondható, hogy vagy olaszul kommunikáltak, vagy sehogy. Ez volt a mottójuk: „mivel mi mentünk az ő országukba, tanuljunk meg olaszul”. Amit még felmerülő problémaként megemlíthetnék, az volt, hogy nehezen jöttem ki Lénával. Ez főleg annak tulajdonítható, hogy nem csupán a beosztásunk és a szabadnapjaink egyeztek, de a szobacsere után még az ágyamat is meg kellett osztanom vele. Ezért a napok szinte összes órájában össze voltunk kötve, ami magába még nem lenne akkora nehézség, de gondolkodásmódunk, jellemünk, személyiségünk, szemléletünk teljesen különbözött. Elisával, a másik lakótársunkkal is bonyolódott a helyzet, mivel ő is úgy érezte, hogy behatolók vagyunk az ő házában, és a szobát is megbánta, hogy elcseréltük. Viszont így volt ésszerű, hiszen az utolsó három hónapban nagyon ritkán járt be dolgozni és miénk volt a lakás.

Összességében jó és rossz tapasztalatokat is szereztem, szerintem ez teljesen normális. Az angol nyelvet már sokkal bátrabban használom, merek hibázni és rádöbentem, hogy az olasz nyelv szerelmese vagyok. A felszolgálásba is pár nap alatt visszarázódtam, mert rengeteg helyen dolgoztam már ebben a munkakörben, így nem maradt számomra semmi újdonság sem ezzel kapcsolatban. Az olasz kultúrát, az embereket és az olasz gondolatvilágot nagyon közelről megismerhettem. Nagyon jól éreztem magam és, ha tehetném, ismét kimennék. Nem mindenkinek adatik meg ilyen lehetőség. Külföldön az ember öt hónap alatt is sokkal gyorsabban felnő a feladatokhoz, mint itthon a gép előtt ülve, évek alatt. Csak ajánlani tudom mindenkinek,

hogy próbálja ki magát egy olyan élethelyzetben, amikor nincsenek vele szülők és barátok és csupán saját magára van utalva. Fel fog tűnni mindenkinek, hogy sokkal többre lesz képes, mint gondolná és kis idő elteltével azt fogja érezni, hogy bármit meg tud oldani.

A programmal kapcsolatban annyit tudnék javasolni, hogy csakis határozott és céltudatos emberek jöjjenek ebbe az országba gyakorlatra, mert szerintem az átlagosnál nagyobb elhatározottság szükséges ahhoz, hogy az olasz munkamorállal azonosulni tudjon valaki. Továbbá azt is javaslom, hogy (csak saját felelősségre), de jogosítvány birtokában, lehessen vezetni kint is. Korábban, Svédországban is mindentől elzárva, egy erdő közepén laktam és az egy órára található falucskába átbuszozva tudtam csak vásárolni. Hasonlóan történt mindez Olaszországban is, mert főleg Bardolino és a Garda-tó környékén szerezhetőek be a szükséges cikkek. Minden autótávolságra helyezkedik el, a buszok viszont kétóránként járnak csak. Maga a város is úgy van kialakítva, hogy oda autóval járnak az emberek.